

Mowę rozumiemy dzięki sprawnemu funkcjonowaniu słuchu fonematycznego, który wykształca się w okresie dzieciństwa pod wpływem odbieranych bodźców słuchowych. Należy pamiętać, iż dziecko z zaburzonym słuchem fonematycznym dobrze słyszy słowa, lecz nie potrafi różnicować pojedynczych dźwięków lub złożyć ich w całość. Dziecko musi nauczyć się z potoku słyszanej mowy wyodrębnić wyrazy, w nich sylaby, w sylabach - głoski. Aby zrozumieć sens tekstu musi uchwycić kolejność głosek w wyrazie i umieć je zróżnicować.

ĆWICZENIE SŁUCHOWE- zadania:

1. Reagowanie na dźwięk
2. Rozpoznawanie słyszanych dźwięków z otoczenia
3. Wyróżnianie dźwięków mowy z większych części: wyrazów w zdaniu, sylab w wyrazie, głosek w nagłosie, wygłosie, śródgłosie, itp.
4. Rozróżnianie dźwięków podobnych

PRZYKŁADY ĆWICZEŃ

1. Zagadki słuchowe polegające na odgadywaniu różnych dźwięków otoczenia. Mogą to być następujące odgłosy:

Darcie papieru

Gniecenie papieru

Pocieranie jednego papieru o drugi

Gniecenie folii, celofanu

Wysypywanie klocków

Szum wody

Stukanie łyżeczką o szklanę, o stół itp.

2. Zagadki słuchowe polegające na wskazywaniu źródła dźwięku

Przykładowo nakręcony, dzwoniący budzik, (telefon komórkowy, zabawka z pozytywką, itp.) należy schować tak aby dziecko nie widziało gdzie jest. Zadaniem dziecka jest wskazanie miejsca, z którego dobiega dźwięk.

3. Zabawa polegająca na chodzeniu za głosem, dziecko ma zasłonięte oczy. Rodzic przemieszcza się mówiąc do dziecka, (śpiewając, grając na instrumencie, np. dzwoneczku), dziecko podąża za głosem.

4. Rozpoznawanie dźwięków różnych instrumentów muzycznych.

5. Wystukiwanie rytmu – rodzic wystukuje rytm przykładowo łyżeczką na stole, zadaniem dziecka jest powtórzenie identycznego rytmu.

6. Ćwiczenia dla starszych dzieci

- wydzielenie sylab w wyrazach,
- wyszukiwanie słów z podaną przez rodzica sylabą
- tworzenie łańcuchów sylabowych – końcowa sylaba jednego wyrazu staje się początkową następnego, np. ma -ta, ta- ta, ta - ma, ma - ła, ła - ta,
- tworzenie łańcuchów spółgłoskowych – końcowa spółgłoska jednego wyrazu staje się początkową następnego, np. mak, kot, tor, rak,